

Andrew Taylor Still

Filozofia osteopatiei

EDITURA
Darclée

ANDREW TAYLOR STILL

FILOZOFIA OSTEOPATIEI

Traducere și studiu introductiv de
CARMEN - SIMONA RADU

București
2021

CUPRINS

<i>Still. Omul și epoca. Studiu introductiv</i>	7
<i>Prefață</i>	17
Capitolul I: Observații preliminare	19
Capitolul II: Explorări osteopatice	32
Capitolul III: Capul.....	42
Capitolul IV: Ceara din ureche și rostul ei.....	49
Capitolul V: Bolile pieptului	59
Capitolul VI: Sistemul limfatic.....	82
Capitolul VII: Diafragma	89
Capitolul VIII: Ficatul, intestinele și rinichii.....	104
Capitolul IX: Sângele	112
Capitolul X: Fascia	121
Capitolul XI: Febra	130
Capitolul XII Scarlatina și variola	140
Capitolul XIII: Minuni și câteva întrebări valoroase.....	143
Capitolul XIV: A degenerat ființa umană?	150
Capitolul XV: Tratamentul osteopatic.....	157
Capitolul XVI: Teste de raționament.....	163
Capitolul XVII: Obstetrică.....	169
Capitolul XVIII: Convulsii.....	178
Capitolul XIX: Concluzii finale.....	183
Capitolul XX: Ganglionul cervical superior.....	186

STILL. OMUL ȘI EPOCA

„Nu pretind că sunt autorul științei osteopatiei: legile ei nu au fost formulate de o minte omenească. Nu îmi arog alt merit decât acela de a fi descoperit-o.“

A.T. Still – *Autobiografie*

În 1899, Stil își publică, în regie proprie, cea de-a doua lucrare din cele patru pe care avea să le scrie și să le tipărească în cursul vieții și prima carte pe care a intenționat să o scrie cu scopul declarat de a face cunoscute teoria și principiile osteopatiei: *Filozofia osteopatiei*. Cartea a fost precedată de autobiografia autorului, *Autobiography of Andrew Taylor Still with a History of the Discovery and Development of the Science of Osteopathy* (1897) și, urmată, în 1902, de *The Philosophy and Mechanical Principles of Osteopathy* și în 1910 de *Osteopathy: Research and practice*.

După cum mărturisește în prefața volumului *Filozofia osteopatiei*, autorul nu a fost niciodată pe deplin convins că sosise vremea unei astfel de lucrări deoarece osteopatia se afla încă la începuturile sale, nefiind o știință maturizată pe deplin: prin urmare, o știință care mai avea nevoie să descopere și să se descopere. Totuși, apariția unor cărți de osteopatie scrise de foștii elevi ai lui Still și nonpertinente ca informație îl determină pe acesta să pună mâna pe condei pentru a le arăta celor interesați de studiul acestei discipline adevărata cale și pentru a-și lăsa moștenirea științifică în scris.

Motivat așadar de pericolul pe care îl reprezentau lucrările foștilor săi studenți, care se îndepărtaseră de filozofia gândită și practică de el, „alimentându-se din izvorul vechii școli a

medicamentelor, trăgând știința înapoi spre aceleași sisteme de care eu m-am despărțit cu atât de mulți ani în urmă" și după ce își dă seama că noile generații de studenți, dornice de cunoaștere, sunt pe punctul de a „înghiți o astfel de otravă mentală”, Stil înțelege necesitatea scrierii unei literaturi de specialitate în domeniul osteopatiei și își asumă această misiune. În scrierea cărții, el nu e preocupat de aspectele estetice, ci numai de comunicare informațiilor fundamentale despre această știință:

„Scriu din dorința de a-i oferi lumii o introducere într-un domeniu, o introducere care să poată servi ca ghid pe viitor.”

Cine a fost Andrew Taylor Still?

Still s-a născut pe 6 august 1828 în Lee County (Virginia), ca fiu al unui preot protestant care era și medic și al Marthei Poage Moore, nepoata căpitanului James Moore, un erou de război ucis în 1786 de indienii Shawnee. De la o vârstă timpurie, Andrew Taylor Still – Drew, cum este alintat în familie – a început să-și facă ucenicia pe lângă tatăl său, asistându-l în practicarea medicinei.

În 1847, la 19 ani, A.T. Still dorește să se înroleze în armată, pentru a lupta în războiul dintre Statele Unite și Mexic, însă tatăl refuză să își dea consimțământul, motivând că Drew nu are vârsta legală să lupte.

În 1849, la 21 de ani, Still se căsătorește cu Mary Margaret Vaugh și tânăra familie se stabilește în regiunea Macon (Missouri), unde Still își va câștiga existența, vreme de mai mulți ani, din practicarea agriculturii și a medicinei, în timp ce tânăra soție se ocupă cu creșterea celor trei copii. Încetul cu încetul, Still se va axa numai pe practicarea medicinei, motivat pe de o parte de pasiunea de o viață pentru vindecarea oamenilor, iar pe altă parte de insuccesul activității de fermier, capriciile vremii stricându-i de nenumărate ori recoltele.

Începând cu 1851, vreme de un deceniu, lucrează ca medic itinerant, făcând naveta între Missouri și Wakarusa Mission (Kansas). Astfel, ajunge și în regiunea indienilor Shawnee. Aici, împreună cu tatăl său, **are ocazia să îi trateze pe indieni** de erizipel, febră, pneumonie, hemoragii și holeră folosind medicamentele

vremii. Cu această ocazie **observă și tratamentul naturist** al indienilor și are ocazia de a-și aprofunda cunoștințele de anatomie **efectuând sute de autopsii** pe corpurile indienilor.

În 1855, doctorul Still începe să fie atras de alte metode de vindecare, ca urmare a conversațiilor pe care le are cu prietenul și mentorul său, maiorului James B. Abbott. Atunci începe să studieze vindecarea cu ajutorul magneților.

În 1859 îi moare soția, lăsând în urmă trei copii mici, de 10, 9, respectiv 6 ani.

Între 1857-1862 este ales membru în legislatura Statului Kansas, ca reprezentant al regiunii Douglas. În această funcție, **a participat la demersurile de abolire a sclaviei din acest stat.**

La începutul anilor 1860, dorind să își perfecționeze pregătirea medicală, se înscrie la Kansas College of Medecine and Surgery, facultate pe care nu o va termina niciodată deoarece, între timp, **se dezice de principiile medicinei vechi, empirice.**

În 1861 se căsătorește cu profesoara Mary Elvira Turner, căsnicie care va dura jumătate de secol.

Între anii 1860-1865, America este zguduită de Războiul de Secesiune. A.T. Still se înrolează și servește **în tabăra Confederaților**. Informațiile despre activitatea lui în timpul războiului sunt contradictorii și nu se știe dacă a luptat în infanterie sau dacă a practicat chirurgia. Este posibil să le fie practicat pe amândouă. În această perioadă **el ia poziție, de câteva ori, împotriva stăpânilor de sclavi** și este nevoit să se confrunte cu agresivitatea sudiștilor.

În 1864 **o epidemie de meningită spinală îi ucide trei copii, iar după două săptămâni îi moare și al patrulea copil**, de pneumonie, tragedie care îl face pe Still să pună sub semnul întrebării tot ceea ce știa despre medicină. Foarte afectat de moartea copiilor și **profund convins că medicina epocii sale este ineficientă în lupta cu moartea, Still își dedică viața căutării unei metode alternative de vindecare.**

„Trei membri ai familiei mele – doi copii de-ai mei și unul adoptat – au murit de meningită spinală, ceea ce m-a făcut să îmi pun o serie de întrebări, precum: «Oare în boală, Dumnezeu l-a lăsat pe om într-o poziție de nesiguranță?», «Ce se întâmplă?», «Care este rezultatul?», «Unde se presupune că merge omul după moarte?». Concluzia mea a fost că Dumnezeu nu era un Dumnezeu are incertitudinii, ci un Dumnezeu al

adevărului și toate creațiile lui – spirituale și materiale – sunt armonioase. Legea Lui cu privire la viața animală este absolută. Cu siguranță că un Dumnezeu atât de înțelept a așezat remediul în casa materială în care se află spiritul în viață."

(*Autobiografie*)

În demersul de găsire a unei metode alternative de tratament, Still se bazează pe cunoștințele lui solide de anatomie, dobândite în urma autopsiilor și disecțiilor, **dezvoltă palparea, acordă importanță dietei și igienei**. Este conștient de **importanța prevenției** și aici vede rolul vital al medicului: să-i mențină pe oameni în stare de sănătate, ca să nu trebuiască să îi trateze în caz de boală.

În 1874, la 10 ani de la epidemia care i-a ucis trei copii, Still le vorbește oficial confracților medici despre rezultatele descoperirilor sale. **Se dezice de medicina tradițională, rupând definitiv legăturile cu ea**. Spune că în ziua de 22 iunie 1874 a avut o viziune, prin care i s-a confirmat că **organismul uman este înzestrat cu tot ce îi trebuie pentru a se vindeca singur**. „Flutur în vânt steagur osteopatiei”, spune el cu mândrie, prezentând practica descoperită de el, pentru care a inventat numele de **osteopatie**, unind două cuvinte grecești: *osteon* („os”) și *pathos* („afecțiune”, „durere”). În toamna aceluiași an, în timpul unei epidemii de dizenterie, cu ajutorul osteopatiei vindecă un copil de dizenterie, apoi alți 17 copii.

Între 1874-1878, prin tehnici osteopatice, vindecă tot felul de maladii, unele considerate incurabile, ceea ce duce la creșterea reputației lui de vindecător.

În 1876 este atins de tifoidă, iar sănătatea începe să i se înrăutățească.

În 1877, ostracizat de comunitatea medicală, care îl consideră „lunatic” și „agent al diavolului”, acuzându-l că practică medicină voodoo, obosit și bolnav, Still se mută cu familia la Kirksville, unde va rămâne până la sfârșitul vieții.

În 1892 a primit autorizația de a **pune bazele Școlii Americane de Osteopatie**, la Kirksville (Missouri) – prima facultate de osteopatie din America și din lume. Aici desfășoară o dublă activitate, didactică și curativă: predă culturi de osteopatie studenților și îi tratează pe pacienți diverse boli. **Are grijă să oficializeze facultatea ca fiind o instituție diferită de facultățile tradiționale de medicină**. Astfel, absolvenții Școlii Americane de

PREFAȚĂ

De când osteopatia a devenit un fapt cert, mai mulți prieteni de-ai mei și-au manifestat nerăbdarea, dorind ca eu să scriu un tratat despre această știință, însă nu am fost niciodată convins că sosise vremea pentru scrierea unei astfel de cărți. Și nici măcar acum nu sunt absolut convins că apariția ei nu este întrucâtva prematură. Osteopatia se află abia la începuturi: este un ocean mare și necunoscut care a fost descoperit abia recent, iar tot ce cunoaștem noi despre el este numai întinderea țărmlui.

Însă când i-am văzut pe unii care, deși nu au reușit decât să zgârie suprafața acestei științe, au luat condeiul să scrie cărți despre osteopatie; după ce le-am examinat cu atenție lucrările și am descoperit că ei se alimentează din izvorul vechii școli a medicamentelor, trăgând știința înapoi spre aceleași sisteme de care eu m-am separat cu atât de mulți ani în urmă; după ce mi-am dat seama că studenții dornici să afle informații erau gata să înghită o astfel de otravă mentală și tot pericolul pe care ea îl reprezintă, m-am convins pe deplin de necesitatea scrierii unei literaturi de specialitate privind osteopatia, pentru cei care doresc să se informeze [corect].

Această carte nu are niciun citat din autorii care au scris lucrări de medicină și se deosebește de opiniile acestora în aproape fiecare chestiune importantă. Nu mă aștept ca ei să fie de acord cu ceea ce spun – acest lucru ar fi nefiresc și imposibil.

Obiectivul meu este ca, prin această lucrare, să vă învăț principiile osteopatiei așa cum le înțeleg eu, și nu să vă predau reguli. Nu îmi propun să îi instruiesc pe studenți să lovească sau să tragă un anumit os, nerv sau mușchi pentru tratarea unei anumite boli, însă, prin transmiterea informațiilor despre ceea ce este

normal și anormal, sper să vă ofer cunoștințe de specialitate aplicabile la toate bolile.

Această carte a fost scrisă puțin câte puțin, pe parcursul mai multor ani, în momentele în care am putut să îmi răpesc o clipă de la îngrijirea semenilor ca să mă dedic scrisului. Am compilat cu atenție aceste gânduri într-un tratat.

Fiecare principiu menționat aici a fost testat riguros de mine și s-a dovedit a fi adevărat.

Am scris cartea în stilul meu, fără nicio ambiție estetică, doar din dorința de a-i oferi lumii o introducere în osteopatie care să poată servi ca ghid pe viitor. Din cauza grabei mari cu care a fost trimisă cartea la tipar, provocată de cererea urgentă, rog publicul să fie indulgent cu privire la eventualele imperfecțiuni ce ar putea să apară pe parcursul cărții.

Cu speranța că lumea va putea să beneficieze de aceste gânduri, sunt, cu respect,

A. J. Still.

Kirkville, Missouri,
1 septembrie 1899

Principiile osteopatiei

Pentru un osteopat, principiile osteopatiei reprezintă schița și specificația perfectă de construcție a unei case, a unui motor, a unui om, a unei lumi sau a oricărui obiect destinat unui scop.

Pentru a înțelege acest motor al vieții (sau om), care este atât de complex, și toate posibilitățile pentru care a fost construit, este necesar să păstrați constant în minte schița și specificația complete, astfel încât să nu lipsească nicio informație cu privire la amplasarea și la funcțiile fiecărei părți. După studierea profundă și completă a tuturor părților lui componente, forma, mărimea și amplasarea lor ar trebui să vă fie fixate în memorie atât de bine încât să nu existe nicio îndoială cu privire la ceea ce a intenționat constructorul în privința funcționalității și rolului părților mari și mici ale motorului, precum și a rolului lor în cadrul funcționării generale a mecanismului.

Când această parte a specificației tehnice este învățată în detaliu din manualul inginerului (sau anatomie), studentul la osteopatie va studia apoi capitolul despre separarea puterilor, prin care acest motor funcționează și își îndeplinește rolul pentru care a fost creat. În acest capitol, mintea se va îndrepta spre creier, pentru a obține informațiile despre acest organ din care pleacă forța, pentru a afla mai multe despre circuitul său, despre roata de transmisie, axul scurt sau oricare altă parte componentă a întregului mecanism. După ce a aflat de unde e obținută forța și cum este transmisă ea din loc în loc de-a lungul întregului corp, osteopatul devine foarte pregătit și îi crește interesul. Ajunge să vadă diversele părți ale acestui mare sistem al vieții atunci când pregătește fluidul cunoscut sub numele de sânge să treacă printr-un set de tuburi – atât mari, cât și mici, iar unele dintre ele atât de mici încât necesită ajutorul unui microscop puternic pentru a le vedea formele minuscule –, prin care sunt conduse sângele și alte fluide, de către inimă și prin forța creierului, pentru a construi organe, mușchi, membrane și toate acele lucruri necesare vieții și mișcării, pentru rolurile separate și combinate.

Prin această cunoaștere minuțioasă a corpului normal, care a fost dobândită din specificațiile autorilor de cărți de anatomie și din sălile de disecție, osteopatul este pregătit să fie invitat în camera de inspecție, pentru a compara motoarele care funcționează normal și perfect după planul și schița naturii cu cele care

au anomalii de funcționare. Este invitat în această cameră în vederea comparării motoarelor care au fost turate prea mult sau care s-au izbit de alte corpuri cu o asemenea putere încât axurile și țevile s-au îndoit, s-au rupt, li s-au slăbit șuruburile ori au suferit alte deranjamente, astfel încât motorul a devenit nefuncțional până când nu va fi reparat. A-l repara înseamnă a-i remedia starea, de la stadiul anormal în care se găsește, la stadiul de funcționare normală.

Inspecția va începe prin alinierea roților în poziție corectă, cu axurile alinate normal; apoi osteopatul va merge firesc către cazanul cu aburi, camera de distribuție, arborele de transmisie și la fiecare parte dintr-un motor complet. Ca să afle dacă piesele sunt întregi și la locul lor, așa cum figurau în schița constructorului și așa cum au fost ele descrise în specificația tehnică, ucenicul a făcut tot ce se cere de la un maestru mecanic. Apoi merge în mâinile mecanicului, care face plinul cu apă, aprinde și conduce această ființă artificială în călătoria ei. *Voi, ca mecanici osteopați, nu trebuie decât să îndreptați starea anormală în care l-ați găsit pe suferind, iar Natura va face restul.*

Ghidul practicianului de osteopatie

Osteopatul crede – desigur, dacă gândește – că ordinea și sănătatea merg mână în mână, iar atunci când există ordine în toate părțile, boala nu-și poate face loc, iar dacă există ordine peste tot și totuși boala își face apariția, atunci ordinea nu e de niciun ajutor. Iar dacă ordinea și sănătatea sunt asociate în mod universal, atunci medicul nu poate fi condus de nicio altă metodă de raționament, la nivel fiziologic sau teoretic. Oare chimistul obține rezultate ca urmare a întâmplării? Întâmplările voastre au mai multe șanse de a obține rezultate mai bune decât ale lui? Oare ordinea și succesul necesită raționamente imperturbabile?

Dacă vrem să fim conduși de rațiune, trebuie să adoptăm o poziție care se bazează de adevăr și care este capabilă să prezinte fapte ce demonstrează validitatea tuturor adevărilor pe care le prezentăm. Dacă nu e sprijinit și de rezultate, un adevăr rămâne numai o presupunere optimistă. Natura este suficient de amabilă pentru a expune de bunăvoie specimene ale lucrării ei ca martori ai capacității sale de a-și demonstra aserțiunile prin fapte.

Fără această dovadă tangibilă, natura ar aparține zeilor hazardului. Legile mamei, concepției, creșterii și nașterii, de la atomi și până la universuri, ar fi un eșec – o lume fără un conducător care să o îndrume. Însă întrucât lucrările minunate ale naturii, de astăzi și din trecut, pe care le avem în fața ochilor și minții rămân pe deplin capabile să depună mărturie că toate ființele, mari și mici, au apărut prin legea cauzei și efectului, *oare nu suntem obligați să lucrăm după legile cauzei, dacă dorim să se producă un efect?* Dacă cerurile se mișcă urmare a unei cauze, în ce moment au divorțat ființele create de ele de la acea măreață lege comună? Oare nu suntem obligați să avem încredere în și să lucrăm după legile vechi, evidente și demne de încredere, până când altceva își va dovedi ulterior capacitatea superioară de a îndepărta boala și de a vindeca bolnavii?

Fascia

Nu cunosc nicio altă parte a corpului care să egaleze fascia sub aspectul terenului de investigație. Consider că, dacă fascia va fi studiată mai mult decât oricare altă parte a corpului, niște idei geniale vor apărea ochiului minții. Fiecare parte a corpului este la fel de măreață și de folositoare ca oricare altă parte și nicio parte nu poate fi considerată inutilă, însă *fascia este terenul pe care toate cauzele morții contribuie la distrugerea vieții*. Cu fiecare privire pe care o aruncăm, descoperim o minune. Aici găsim un loc unde globulele albe reconstruiesc și dau puterea de a arunca impuritățile din corp, prin canale care se întind de la piele la rezervoarele utile ce acumulează lichide ce nu mai sunt de folos în organism. Nu există îndoială că în fascie există nervi ce transformă fluidele în gaze și le forțează să treacă prin sistemul spongios și poros, ca o livrare prin lanțul vital de minuni care se învâрте tot timpul pentru a menține nervii complet curați.

Nu e o sarcină plăcută

Nu-mi place să scriu, iar dacă scriu o fac numai la gândul că volumele mele vor ajunge în mâinile unor genii binevoitoare, care îmi vor citi cartea nu pentru a găsi niște citate, ci pentru a merge

la esența subiectului – explorat pentru ceea ce reprezintă el –, vor cântări adevărul și vor ajuta la popularizarea întrebunțării sale pentru binele oamenilor.

Până acum, osteopatia nu a cerut un loc în literatura scrisă și nu speră să apară în paginile scrise nici măcar pentru plăcerea autorului acestei cărți imperfect scrise.

Fără teorii acceptate

Columb a trebuit să lanseze corăbii, să navigheze mult timp și să întâlnească multe furtuni pentru că nu a avut experiențele scrise ale altora ca să-l îndrume. El a avut numai câteva bucăți de lemn plutitor care să-l ajute să se orienteze – niște bucăți de lemn care nu erau tocmai din ținutul lui și care pluteau în derivă. Dar a fost un fapt – o bucată de lemn care nu creștea pe pământul în care se născuse el.

El s-a gândit că acea bucată de lemn trebuie să fi provenit dintr-o regiune de dincolo de mare, ale cărei maluri nu fuseseră cunoscute de neamul lui. Cu aceste fapte și cu puternicul lui raționament, a înfruntat orice opoziție și a mers înainte singur – așa cum fac toți oamenii care își folosesc teoriile ca busolă pentru a-i călăuzi prin furtuni. Un explorator mental trebuie să înfrunte aceste opoziții.

Am simțit că trebuie să-mi ancoroz vaporul în adevărurile vii și să le urmez oriunde m-ar duce. Astfel, mi-am lansat vaporul cu mulți ani în urmă în largul mării, fără frică, și nu am întâlnit nicio dată niciun val de dispreț sau de abuz pe care adevărul să nu-l fi putut înghiți sau acoperi.

Adevărurile Naturii

Vorbim deseori despre adevăr. Spunem adevăruri mari și folosim multe alte calificative pentru a le descrie. Totuși, niciun adevăr nu e mai mare decât alt adevăr. Fiecare are o sferă de utilitate în sine. De aceea ar trebui să tratăm cu stimă și respect toate adevărurile, fie ele mari sau mici. Un adevăr este lucrarea completă a naturii care poate fi demonstrată numai prin principiile fundamentale ale clasei adevărurilor. Așa cum înțeleg eu, fiecare

adevăr sau diviziune nu poate fi cunoscut decât prin faptul, evident în sine, pe care acest adevăr este capabil să-l demonstreze prin acțiunea lui.

Dacă luăm omul ca obiect al raționamentului nostru, descoperim că, în cazul lui, se asociază multe elemente care diferă în tipologie, pentru a se potrivi scopului pentru care au fost create. Ele acționează pentru noi, ele au fost create și localizate cu înțelepciune pentru noi cu un scop.

Prin intermediul celor cinci simțuri, avem legătură cu corpul material. El este activ. Ceea ce observăm cu ochii ne conectează mintea cu rațiunea. În ceea ce privește cauza sau cauzele, mult deasupra celor cinci simțuri ale omului se află mișcarea. Prin intermediul acestui martor, mintea este conectată într-un mod prin care să poată emite judecăți asupra solidității și dimensiunii. Prin miros, gust și auz, facem alte conexiuni între camerele rațiunii și obiectul despre care emitem raționamente; iată fundația pe care cei cinci martori sunt la dispoziția principiului superior care este mintea.

După ce am văzut o ființă umană completă sub aspectul formei și mișcării, cu puterea de a pleca ori de a se opri când dorește, mi-am dat seama că ea se supune ordinelor unui comandant. Acesta pare să meargă și să se oprească, să se așeze și să se ridice, să se întoarcă și să se alinieze cu obiectele care merg în aceeași direcție cu el. Eventual, poziționează obiectele prin propria acțiune; apoi, după poziționare, observă că unul se apropie cu o viteză mai mare, vede că nu poate scăpa măbind el viteza, așa că se dă la o parte, lăsând acel corp să-l depășească, mișcându-se ca și cum ar asculta de un anumit ordin. Spectatorul se poate întreba: „Cum a știut că un obiect atât de periculos se apropia de el?”

La o examinare foarte atentă, descoperă că auzul nu este dotat cu rațiune. Același lucru este valabil pentru toate cele cinci simțuri ale omului, animalului sau păsării. Întrucât această condiție este valabilă pentru toate cele cinci simțuri fizice, suntem constrânși de rațiune să conchidem că există o ființă superioară care îl conduce pe omul material, care îl sprijină, îl susține și îl protejează de pericol; iar după toate cercetările mele, am ajuns la concluzia că, atunci când este întreg, omul este o ființă alcătuită din trei părți îmbinate.

**„Obiectivul meu este ca,
prin această lucrare,
să vă învăț principiile osteopatiei
așa cum le înțeleg eu,
și nu să vă predau reguli.”**

Andrew Taylor Still

Andrew Taylor Still (1828-1917) este considerat fondatorul osteopatiei, știință căreia i-a pus bazele în 1874.

După ce a participat la Războiul de Secesiune, Still a început pe cont propriu un studiu empiric al corpului uman, plecând de la premisa că „lucrarea lui Dumnezeu” este desăvârșită, iar Creatorul a pus în creația Sa tot ce era necesar pentru a se vindeca singură.

În acest sens, Still a căutat căi nonmedicale și nonchirurgicale de a spori capacitatea înnăscută a corpului de a se vindeca și s-a concentrat pe îndepărtarea mecanică a blocajelor ce împiedicau libera circulație a fluidelor și a elementelor transportate în interiorul acestora.

Degajarea circulației fluidelor s-a dovedit soluția de succes în tratarea unei mari varietăți de boli, de la probleme musculo-scheletice, la maladiile majore ale epocii – tuberculoza, pneumonia, dizenteria și febra tifoidă –, salvând mii de vieți.

Filozofia osteopatiei este centrată pe noțiunea că trupul este capabil să se vindece singur. Astfel, osteopatul lucrează doar pentru a îmbunătăți capacitatea naturală a corpului de a se autoregla și autovindeca.

ISBN: 978-606-9010-19-8

www.edituradarclee.ro

